

LES FLORS CAUEN

Els ametlers somreien al ple de llur florida;
ploraven les campanes a dalt el campanar:
ploraven per ma mare, ja freda, sense vida,
i l'eco s'escampava per dins l'ametlerar.
I jo... potser somreia als braços de ma dida,
potser també plorava, de veure gent plorar...
Així passà a ma vista l'esglai d'aquella mort,
sens que em deixàs el rastre d'un pietós record.
I així cada any retornen els dies de febrer,
i en acalar mos ulls, jo sent de l'ametler
la blanca flor despresa;
i aquells dies de calma, de llum i de cel blau,
me duen l'enyorança d'un bes d'amor suau,
d'un bes jamai sentit, de maternal tendresa.

I un ombra de tristesa
davalla dins mon cor,
amb la blancor despresa
dels ametlers en flor.

Salvà, Maria Antònia. "Les flors cauen". *Poemes*. Madrid: Calambur, 2006